

Arrest

nr. 146 607 van 28 mei 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 december 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van 24 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Beide beslissingen werden op 24 december 2010 aan verzoeker ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 54 013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 30 december 2010 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gezien de vraag tot voortzetting van de procedure ingediend op 10 januari 2011 op basis van artikel 4, derde lid van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 april 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VANSTEENHUYSE, die *loco* advocaat H. BEERLANDT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die *loco* advocaat E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 mei 2010 deed verzoeker een aankomstverklaring te Kortrijk. Hij legde daarbij een paspoort voor, geldig tot 24 november 2010 en een verblijfskaart als langdurig ingezetene van Italië, geldig tot 26 november 2014.

Op 14 juni 2010 ontving verzoeker van de stad Kortrijk een bijlage 41, waarin werd gesteld dat verzoekers aanvraag in overweging werd genomen en werd overgemaakt aan de gemachtigde van de minister met het oog op een beslissing, en waarin verzoeker werd verzocht binnen een termijn van vier maanden een aantal documenten binnen te brengen.

Verzoeker legde tijdig een doktersattest voor en een bewijs van goed gedrag en zeden, evenals een "gelegenheidsformulier voor de tuinbouwsector" en een arbeidskaart geldig van 16 juni 2010 tot 30 september 2010.

Op 8 oktober 2010 richtte verzoekers toenmalige raadsman een brief aan de burgemeester van Kortrijk, waarin hij stelde dat de werkgever van verzoeker hem pas vanaf 2011 opnieuw in dienst zou kunnen nemen en dat verzoeker op zoek was naar ander werk, en waarin hij om uitstel verzocht voor het binnenbrengen van de gevraagde arbeidskaart B.

Op 12 oktober 2010 maakte verzoeker per fax een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur met proefperiode van 14 dagen over, evenals loonfiches van augustus en september 2010.

Op 24 december 2010 nam de gemachtigde de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard op grond van oud artikel 9, alinea 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 19/05/2010 bij de burgemeester van Kortrijk door B.,A. geboren te H. op (...)1974, onderdaan van Marokko, verblijvende (...), in toepassing van art 9 al.2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 & 1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

Overwegende dat betrokkene zich op 19/05/2010 bij de gemeente aanbood om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen op grond van het statuut van langdurig ingezetene dat hij in Italië geniet;

Overwegende dat hij op 14/06/2010 is het bezit gesteld werd van een bijlage 41, geldig tot 14/10/2010;

Overwegende dat betrokkene gevraagd werd documenten voor te leggen in functie van een onderzoek ten gronde van de aanvraag, met name een medisch attest dat hij niet aan de voornoemde ziekten lijdt zoals vermeld in de bijlage van de wet, en bewijzen van zijn activiteit of hoedanigheid verbonden aan zijn aanvraag voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in België : (vrijstelling van) arbeidsvergunning + (voorstel) arbeidsovereenkomst of beroepskaart OFWEL bewijs van studies of beroepsopleiding OFWEL bewijs van voldoende inkomsten + ziektekostenverzekering.

Overwegende dat betrokkene tot op de dag van vandaag deze documenten niet heeft overgemaakt;

Overwegende dat een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere EU-lidstaat op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 en een aanvraag indient voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk onder meer dient te voldoen aan de in artikel 61/7 van de wet van 15/12/1980 vermelde voorwaarden en de vereiste documenten binnen de vastgelegde termijn dient over te maken."

Op 24 december 2010 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid, (naam en functie van validerende ambtenaar) genomen op 24.12.2010 wordt aan de persoon die verklaart zich B.,A. te noemen, geboren (...), en welke verklaart van Marokko nationaliteit te zijn, het bevel gegeven om uiterlijk op 29 DEC.2010 om middernacht. het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de volgende Staten: Griekenland, Oostenrijk, Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, IJsland Finland en Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Italië, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij(zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING :

artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 2 : verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn van drie maanden/dan de geldigheidsduur van zijn/haar visum

betrokkene verblijft reeds sedert 19/05/2010 in het Rijk.

+ motivering in bijlage

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Op 29 december 2010 diende verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) bij uiterst dringende noodzakelijkheid een vordering tot schorsing in van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen.

Op 30 december 2010 heeft de Raad bij arrest nr. 54 013 deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid verworpen wegens geen hoogdringendheid, bij gebrek aan een dwangmaatregel tegen verzoeker met het oog op repatriëring.

2. Over de rechtspleging

Op 30 december 2010 heeft de Raad bij arrest nr. 54 013 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissingen verworpen.

Blijkens het rechtsplegingsdossier werd dit arrest op 5 januari 2011 aan verzoeker betekend.

De Raad wijst op toenmalig artikel 41 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 (hierna verkort het Procedurereglement), dat luidde als volgt:

“Art. 41. Indien de schorsing van de tenuitvoerlegging niet is bevolen en de verzoekende partij heeft de voortzetting van de procedure gevraagd, dan kan zij binnen de acht dagen na de kennisgeving van het arrest aan de griffie een memorie bezorgen. Een te laat ingediende memorie wordt uit de debatten geweerd.

De tijdig ingediende memorie geldt als het in artikel 39, § 2, bedoelde verzoek tot voortzetting.

Indien de verzoekende partij een memorie heeft ingediend, dan wordt een afschrift ervan aan de verwerende partij overgezonden door de griffie. De verwerende partij beschikt over een termijn van vijftien dagen om aan de griffie een repliekmemorie te laten geworden. Een te laat ingediende repliekmemorie wordt uit de debatten geweerd.

Na ontvangst van deze repliekmemorie of, indien er binnen de voorgeschreven termijn geen repliekmemorie is ingediend, verloopt de procedure overeenkomstig de artikelen 39/74 en 39/75 van de wet van 15 december 1980.

Heeft de verzoekende partij geen memorie ingediend, dan wordt de procedure onmiddellijk voortgezet overeenkomstig de artikelen 39/74 en 39/75 van de wet van 15 december 1980.”

De Raad stelt vast dat verzoeker op 10 januari 2011 de voortzetting van de procedure heeft gevraagd, overeenkomstig toenmalig artikel 41, eerste lid van het Procedurereglement .

Blijkens het rechtsplegingsdossier heeft de griffie op 12 januari 2011 een afschrift van het verzoek tot voortzetting en de memorie van verzoeker aan verweerder overgezonden. Aangezien verweerder pas een repliekmemorie bij de griffie per bode heeft ingediend op 31 januari 2011, hetzij buiten de termijn voorzien in toenmalig artikel 41, derde lid van het Procedurereglement, dient deze repliekmemorie met toepassing van dit artikel uit de debatten te worden geweerd.

Verweerder stemt hier ter zitting mee in.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsnorm en van de rechten van verdediging.

Hij licht dit middel toe als volgt:

“Dit middel is gesteund op een schending van de algemene zorgvuldigheidsplicht en van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van de rechten van verdediging in het algemeen.

Verzoeker woont sinds mei 2010 legaal in België. Voordien woonde verzoeker lange tijd in Italië. Verzoeker heeft geen enkele band meer met zijn land van herkomst (Marokko).

In het bevel om het grondgebied te verlaten haalt de Dienst Vreemdelingenzaken aan dat verzoeken bepaalde documenten moest voorleggen om zijn aanvraag te staven.

Het betreft o.a. een medisch attest waaruit blijkt dat verzoeker niet aan de voornoemde ziekten lijdt zoals vermeld in de wet, en bewijzen van zijn activiteit of hoedanigheid verbonden aan zijn aanvraag voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in België: (vrijstelling) van arbeidsvergunning + (voorstel) arbeidsovereenkomst of beroepskaart of bewijs van studies of beroepsopleiding of bewijs van voldoende inkomsten + ziektekostenverzekering,

Gelet op artikel 61/7 van de wet van 15.12.1980 moet een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere EU-lidstaat op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25.11.2003 en die een aanvraag indient voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk ook de vereiste documenten voorleggen.

Gelet op het feit dat verzoeker de vereiste documenten al geruime tijd in zijn bezit heeft:

- bewijs goed gedrag en zeden dd. 16.03.2010
- arbeidskaart B dd. 21.06.2010
- arbeidsovereenkomst tussen de heer F.G. en verzoeker dd. 11.10.2010 • bewijs einde tewerkstelling dd. 22.10.2010
- arbeidsovereenkomst tussen de heer M.S. en verzoeker dd. 17.12.2010

Verzoeker mocht geen enkele herinnering ontvangen om de gevraagde documenten alsnog over te maken aan de bevoegde instanties, werd hierover nooit gehoord.

Zonder enige verwittiging of herinnering mocht verzoeker op 24.12.2010 via het bevel om het grondgebied te verlaten vernemen dat hij in gebreke was deze documenten te bezorgen.

Derhalve schendt de bestreden beslissing de algemene zorgvuldigheidsplicht, samen met het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en is het middel gegrond, vooral omdat verzoeker alsnog de vereiste documenten aan dit beroep voegt.”

Verzoeker verwijst naar de motieven van de bestreden beslissing en naar artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet, waaruit blijkt dat een vreemdeling die houder is van een geldige EU-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere EU-lidstaat en die een aanvraag indient voor het bekomen van een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, binnen de vastgelegde termijn een aantal documenten dient over te maken. Verzoeker stelt dat hij de vereiste documenten al lang in zijn bezit heeft en wijst op zijn bewijs van goed gedrag en zeden van 16 maart 2010, zijn arbeidskaart B van 21 juni 2010, zijn arbeidsovereenkomst van 11 oktober 2010, zijn “bewijs einde tewerkstelling” van 22 oktober 2010 en zijn arbeidsovereenkomst van 17 december 2010. Verzoeker stelt geen enkele herinnering ontvangen te hebben om de gevraagde documenten alsnog over te maken en hierover nooit gehoord te zijn, maar pas via de bestreden beslissing te hebben vernomen dat hij in gebreke was deze documenten te bezorgen. Verzoeker meent dat de bestreden beslissing daarom de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur schendt, vooral omdat hij bij het verzoekschrift alsnog de vereiste documenten beweert te voegen.

Er moet worden benadrukt dat de Raad *in casu* als annulatierechter optreedt en aldus enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de

Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94*). Het behoort daarbij niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De Raad wijst erop dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het onderzoek naar de zorgvuldigheidsplicht gebeurt in het licht van de toepasselijke wetsbepaling, *in casu* artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet.

Dit artikel luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Wanneer een vreemdeling die houder is van een geldige EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, afgegeven door een andere lidstaat van de Europese Unie op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetene onderdanen van derde landen, een aanvraag voor een machtiging tot een verblijf van meer dan drie maanden indient, moet deze worden ingewilligd, voorzover geen enkele reden van openbare orde of nationale veiligheid zich ertegen verzet, de vreemdeling niet is getroffen door een van de ziekten die de volksgezondheid bedreigen vermeld in de bijlage bij deze wet, en hij een van de volgende voorwaarden vervult :

1° een activiteit als werknemer of als zelfstandige uitoefenen in België;

2° een studie of een beroepsopleiding volgen in België;

3° met andere doeleinden naar België komen.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 1°, is geleverd indien hij bewijst dat hij gemachtigd is om in België te werken of dat hij vrijgesteld is van deze machtiging en dat hij, al naar het geval, een arbeidsovereenkomst, een voorstel voor een arbeidscontract of de documenten die zijn vereist om een activiteit als zelfstandige uit te oefenen bezit, en op grond van deze activiteit stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten ontvangt of kan ontvangen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de overheden.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 2°, is geleverd indien hij voldoet aan de voorwaarden bepaald in de artikelen 58 tot 60.

Het bewijs van de voorwaarde bedoeld in het eerste lid, 3°, is geleverd indien hij bewijst dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten om zichzelf en zijn familieleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de overheden, en indien hij bewijst dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België dekt.

De regels bedoeld in het eerste lid, zijn niet van toepassing als de langdurig ingezetene in het Rijk wenst te verblijven als gedetacheerd werknemer van een dienstverstrekker gevestigd in een andere lidstaat van de Europese Unie in het kader van een grensoverschrijdende dienstverlening of als verlener van grensoverschrijdende diensten.

§ 2.[...].

§ 3.[...].

§ 4. [...]

§ 5.[...].

§ 6.[...].”

De Raad dient de regelmatigheid van een bestuursbeslissing te beoordelen in functie van de gegevens die het bestuur ter beschikking had ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing. De stukken die

verzoekster thans bij het verzoekschrift voegt, kan de Raad dan ook niet bij zijn beoordeling *ex tunc* betrekken, aangezien het bestuur hierover niet beschikte bij het nemen van de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 19 mei 2010 bij het gemeentebestuur als langdurig ingezetene in een andere EU-lidstaat een aanvraag om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden indiende. Op 14 juni 2010 werd aan verzoeker een bijlage 41 afgegeven, waaruit blijkt dat verzoekers aanvraag van 19 mei 2010 in overweging werd genomen en werd overgemaakt aan de gemachtigde met het oog op een beslissing. Tevens stelt deze bijlage 41 dat verzoeker binnen een termijn van vier maanden vanaf de afgifte ervan de volgende documenten diende binnen te brengen: een medisch attest waaruit blijkt dat betrokkene niet lijdt aan een van de ziekten voorzien in de wet, een bewijs van goed gedrag en zeden van zijn land van herkomst, en ofwel een arbeidskaart B en arbeidsovereenkomst, een voorstel voor arbeidscontract, loonfiche, documenten die vereist zijn om een zelfstandige activiteit uit te oefenen, ofwel een bewijs dat hij beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten en een ziektekostenverzekering.

De Raad stelt vast dat verzoeker door middel van deze bijlage 41 uitdrukkelijk werd duidelijk gemaakt welke documenten hij diende binnen te brengen binnen de daartoe voorziene termijn, namelijk tot 14 oktober 2010. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker evenwel niet alle vereiste documenten heeft binnengebracht binnen deze termijn.

Uit een fax van 21 juni 2010 van de dienst Burgerzaken van de stad Kortrijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoeker een arbeidskaart B heeft binnengebracht, maar enkel geldig voor de tewerkstelling bij de heer F.G. vanaf 16 juni 2010 tot en met 30 september 2010. Uit een volgende fax van 12 oktober 2010 van de dienst Burgerzaken van de stad Kortrijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat verzoeker een voltijdse arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur met een proefperiode van 14 dagen heeft binnengebracht, ingaand op 11 oktober 2010, naast loonfiches voor de maanden augustus en september 2010 en een inschrijvingsformulier voor "Nederlands als tweede taal", die zich ook in het administratief dossier bevinden. Deze fax vermeldt bovendien het volgende: *"Betrokkene is nog niet in het bezit van een geldige arbeidskaart. Op de vraag of die was aangevraagd door de werkgever wist hij niet te antwoorden. Hij was deze morgen aan de balie en zei dat hij pas deze namiddag moest werken, dus heb ik hem aangeraden nogmaals een arbeidskaart te laten aanvragen via de werkgever. Ook meegedeeld dat dit heel dringend is."* Verder bevat het administratief dossier een fax van 14 oktober 2010 van de dienst Burgerzaken van de stad Kortrijk aan de Dienst Vreemdelingenzaken met als bijlage een schrijven van verzoekers vorige raadsman van 8 oktober 2010 aan de burgemeester van de stad Kortrijk, waarin deze stelt dat verzoeker tot 14 oktober 2010 de tijd had om een arbeidskaart B en een arbeidsovereenkomst voor te leggen, maar dat zijn werkgever pas in 2011 opnieuw op verzoeker beroep zou moeten doen, zodat verzoeker druk doende is om ander werk te vinden en hij uitstel vraagt om de gevraagde arbeidskaart B te kunnen voorleggen.

De Raad stelt vast dat hieruit duidelijk blijkt dat verzoeker op de hoogte was van welke documenten hij diende over te leggen binnen de daartoe voorziene termijn, maar dat een geldige arbeidskaart B nog ontbrak. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat hij pas "via het bevel om het grondgebied te verlaten" mocht vernemen dat hij in gebreke was de gevraagde documenten te bezorgen. In de eerste plaats gaat de Raad ervan uit dat verzoeker doelt op de eerste bestreden beslissing, met name op de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Vervolgens blijkt uit de bijlage 41 die verzoeker ontving welke documenten hij diende over te maken en binnen welke termijn. Ten derde werd verzoeker er blijkens het administratief dossier door de dienst Burgerzaken van de stad Kortrijk op 12 oktober 2010 ook op gewezen dat hij dringend een geldige arbeidskaart diende binnen te brengen. Tot slot was de raadsman zich terdege bewust van de noodzaak van de arbeidskaart, hetgeen blijkt uit diens voormelde vraag tot uitstel.

Waar verzoeker in het kader van de zorgvuldigheidsplicht nog aanvoert dat hij nooit werd gehoord en geen enkele herinnering mocht ontvangen, dient vooreerst te worden aangestipt dat verzoeker *in casu* om een voordeel verzocht bij wijze van een aanvraag en dat hij bij het indienen van zijn aanvraag al zijn argumenten heeft kunnen uiteenzetten. Hij heeft dit ook nog op latere tijdstippen kunnen doen bij wijze van een aanvulling op zijn aanvraag, hetgeen hij ook heeft gedaan, zonder echter alle vereiste documenten binnen te brengen. Verzoeker houdt dus ten onrechte voor dat hij zijn standpunt niet heeft kunnen verduidelijken. Bovendien houdt de zorgvuldigheidsplicht geen verplichting in voor de overheid om verzoeker eraan te herinneren de vereiste documenten over te maken. Aangezien verzoeker zelf een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk heeft aangevraagd als langdurige

ingezetene in een andere EU-lidstaat, was hij er zelf toe gehouden om binnen de daartoe voorziene termijn aan te tonen dat hij voldeed aan de voorwaarden van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet.

Verder dient te worden aangestipt dat verzoeker geen belang heeft bij deze grief, nu hij niet duidelijk maakt welke elementen die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden hij zou hebben aangevoerd. In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, heeft hij bij het verzoekschrift evenmin de vereiste documenten gevoegd, nu hij wel een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur heeft voorgelegd maar nog steeds geen arbeidskaart B of een bewijs vrijgesteld te zijn van de verplichting een arbeidskaart te hebben voor tewerkstelling in het Rijk, noch een bewijs dat hij anderszins beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende inkomsten en een ziektekostenverzekering.

Er blijkt niet dat de gemachtigde heeft nagelaten zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding, of dat hij zich bij het nemen van de bestreden beslissing niet heeft gesteund op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen.

Waar verzoeker verder nog de "rechten van verdediging" geschonden acht, laat hij na uiteen te zetten waaruit deze schending precies zou bestaan, minstens valt de uiteenzetting samen met hetgeen verzoeker heeft uiteengezet ter argumentatie van de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, zodat kan worden volstaan met een verwijzing naar hetgeen *supra* werd uiteengezet..

Het eerste middel is ongegrond.

3.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van "de motiveringsplicht".

Hij licht dit middel toe als volgt:

"De opgegeven motivatie van de DVZ is uiterst summier en vaag. Het betreft louter een standaardformule die de motiveringsplicht schendt zoals onder meer vastgelegd in art. 62 Vw. en de art. 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991."

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissingen geven duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan ze zijn genomen.

In de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9, alinea 2 van de Vreemdelingenwet, waarbij wordt vermeld dat de verblijfsaanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard, en wordt vervolgens gesteld dat verzoeker dient te voldoen aan de voorwaarden van artikel 61/7 van de Vreemdelingenwet en binnen de vastgelegde termijn de vereiste documenten diende over te maken. De bestreden beslissing vermeldt eveneens welke documenten verzoeker gevraagd werd binnen te brengen, en stelt vast dat hij dit tot op het moment van de bestreden beslissing niet heeft gedaan.

De tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, verwijst naar artikel 7, eerste lid, 2 van de Vreemdelingenwet, naar het feit dat verzoeker reeds sinds 19 mei 2010 in het Rijk verblijft hetgeen langer is dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn en naar de motivering in bijlage.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motiveringen van de bestreden beslissingen hem niet in staat stellen te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

Verder wijst de Raad erop dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES